

Tværfaglig supervision

Et forfatterpanel har præsteret en interessant introduktion til tværfaglig supervision. Deres bog fremhæver tværfaglig læring som mindst lige så væsentlig som monofaglig.

En del terapeutisk, rådgivende og støttende arbejde finder sted i tværfaglige miljøer. For at optimere behandlingstilbuddene er det nødvendigt, at psykologer og andre faggrupper ikke alene indgår i monofaglig supervision, men engagerer sig i den synergi, der kan opstå i tværfaglige supervisionsgrupper. Betegnelsen 'tværfaglig supervision' dækker over supervisionsgrupper bestående af fx psykologer, psykiatere, sygeplejersker, social- og sundhedsassistenter, plejere, ergoterapeuter, fysioterapeuter, socialrådgivere, pædagoger og lærere. Denne supervisionsform stiller store krav til supervisor, eftersom vedkommende skal tackle de mulige uenigheder, der kan skyldes deltagernes forskellige faglige tilgange.

I bogen "Tværfaglig supervision" gennemgås forskellige supervisionstilgange, nemlig en almen model, en psykodynamisk, en kognitiv adfærdsterapeutisk og en narrativt inspireret. Derudover belyses forskellige patientgrupper, herunder børn, patienter med personlighedsforstyrrelser, patienter med psykoser og traumatiserede patienter fra andre kulturer.

Som læser er det værd at hæfte sig ved forfatternes forsøg på at definere, hvad tværfaglig supervision er. Her konstaterer jeg, at definitionen ikke afviger væsentligt fra afgrænsningen af monofaglig supervision. Med supervision er der tale om en lettere vagt afgrænset, men potent aktivitet med grænseflader til undervisning, vejledning, egenerapi, personaletræning, sparring og coaching. Trumfkortet dukker op senere, hvor en af supervisors fornemme kompetencer nævnes, nemlig evnen til at anspore supervisanderne til fordybelse og til vedholdende at interessere sig for yderligere indsigt. Denne insisteren på at holde bolden i spil, trods et til tider påtrængende behov blandt supervisanderne for mere skræddersyede svar, benævnes 'negative capability', '... that is, when a man is capable of being in uncertainties, mysteries, doubts, without any irritable reaching after fact and reason'

(p.124). Måske nærmer vi os her supervisionens inderste væsen: Gennem erkendelsesmæssige vanskeligheder at nå nye faglige højder – at finde vejen til stjernerne.

Bogen viser tillige, at der sagtens kan være tale om vidt forskelligt supervisionsmateriale, alt afhængigt af den teoretiske tilgang. Ifølge psykodynamisk tænkning lægger det tomme rum op til projektioner, og patienternes fortællelser, sære udtryk m.m. skulle være mere betydningsbærende end det faktuelle. Også i narrativt inspireret supervision opfordres supervisanderne til at finde sprækker i patienternes beretning for at 'tykne tynde fortællinger'. I tværfaglig supervision, baseret på principper fra kognitiv adfærdsterapi, er supervisors rolle generelt mere dirigerende og mindre ekspertagtig. Den dygtige supervisor formår at balancere materialet fra patienternes og supervisanderne tanke- og følelsesliv, så at indsigten fra supervisionen ikke alene styrker de professionelle, men også kommer patienterne til gode.

Farvel til andedammen

Bogen kan læses som ét langt argument pro tværfaglig supervision, men går alligevel uden om spørgsmålet om læringspotentialer i både denne form for supervision og monofaglig supervision. De danske autorisations- og specialistuddannelsesregler er mestendels bygget op om en forståelse af, at faglig læring fremmes mere effektivt i monofaglige grupper. Men måske er det en idiosynkrasi at mene, at vores psykologiske faglighed øges ved at holde elementer fra andre fag udenfor.

Tværfaglig supervision kan ses som et vigtigt skridt til at vove os væk fra vores egen lille andedam for i stedet at finde vores plads i et berigende samarbejde med andre faggrupper. ■

Irene Christiansen

BOGDATA

Preben Bertelsen, Claus Hugaard Jacobsen og Nicole K. Rosenberg (red.): Tværfaglig supervision. Centrale teorier og anvendelsesområder. Hans Reitzels Forlag, 2013. 250 sider. 300 kr.